

1Jn 1,1-4

Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről - mert az élet megjelent, és mi láttuk, és tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, mely az Atyánál volt és megjelent nekünk -, amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy ti is közösségben legyetek velünk. Mi ugyanis közösségben vagyunk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ezeket azért írjuk nektek, hogy örömünk teljes legyen.

Jn 20,2-8

Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették!” Erre Péter és a másik tanítvány elindultak, és a sírhoz mentek. Ketten együtt futottak, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és elsőként ért a sírhoz. Lehajolt, és látta lerakva a gyoicsokat, de nem ment be. Azután odaért Simon Péter is, aki követte őt, és bement a sírboltba. Látta letéve a gyoicsokat és a kendőt, amely a fején volt, nem a gyoicsok mellé helyezve, hanem külön egy helyen, összehajtva. Akkor bement a másik tanítvány is, aki először érkezett a sírhoz; látta és hitt.

János első levele is előszóval kezdődik (hasonlóan a János evangéliumhoz), melyben a továbbadni szándékolt tanúságtétel történeti alapját, tapasztalati valóságát hangsúlyozza, nyomatékozza. Talán kicsit túlzóan is részletezi a „hallás, látás és érintés” tényét, de ez indokolja, hogy akinek megadatott fizikai tapasztalás is, az nem tarthatja meg magának az örök életet jelentő „élet Igéjét”. Az üzenet, amit hirdetni, megosztani akar velünk az, hogy a Fiúban – aki az Atyától jött –, láthatóvá vált az örök élet. Erről akar tanúságot tenni János, ez az „élet Igéje”. (Mindezt pedig a Fiútól hallotta, akit látott és kezével tapintott.) Aki megéri és elfogadja az élet igéjét, az bekapcsolódik az Atyával és a Fiúval alkotott közösségbe, melynek János is tagja.

Karácsonykor azt ünneplik a keresztény közösségek, hogy az isteni jelenlét belépett az emberi történelembe: „Gyermek születik majd és Immánuelnek nevezik, ami annyit jelent, velünk az Isten.” (Mt 1,23), s aki az „élet Igéjével” elvezeti az embereket az örök életbe.

A mai napra szánt evangélium azt a történetet rögzíti, amikor Péter és a szeretett tanítvány Jézus sírjához sietnek, s ott látják „letéve a gyoicsokat és a kendőt”. A szeretett tanítvány mindezt „látta és hitt”. Keveset látott, mégis hitt. Nagyon meggyőző tanúságtétel. Kicsit irigykedhet is az egyszerű ember, hogy ilyen tapasztalás bizony nem jutott neki. De jelek, amelyek az igazságra mutatnak, vannak a világban, a mi történelmünkben is, nemcsak az évezredekkel korábban élők számára adatott meg, és más „küldöttek”, is közvetítik az üzenetet. A kérdés az, felismerjük-e az „Isten embereit”, hiszünk-e a „hírvivőknek”, megértjük-e a jeleket? Mert láthatok akármilyen jelet, hallhatok akármilyen üzenetet, ha nem ismerem fel igaz voltát, akkor az számomra értéktelen.

Kérdezem magamtól:

- Ügyelek arra, hogy a külső zaj ne nyomja el az üzenetet? Mit teszek ezért?
- Nyitott szemmel/füllel járok, hogy a jelet felismerjem, és az információtartalmát megértsem?
- Nem gátol-e a „hírvívő” felismerésében a személyes megjelenése vagy társadalmi státusza?

Végh András (Budapest)

